

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 186/08-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 1. júla 2008 predbežne prerokoval sťažnosť P. L., Ž., toho času v Ústave na výkon trestu odňatia slobody I., vo veci namietaného porušenia práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Galanta v konaní vedenom pod sp. zn. SA-8 C 205/04 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. L. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. apríla 2008 doručená sťažnosť P. L., Ž., toho času v Ústave na výkon trestu odňatia slobody I. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Galanta (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. SA-8 C 205/04.

Sťažovateľ v podanej sťažnosti argumentuje takto: „Ja, sťažovateľ som sa podaným návrhom zo dňa 25.11.2002 podanom na Okresnom súde v Nitre domáhal, aby súd začal

konanie na ochranu osobnosti proti E. A., bytom Š. Konanie sa na OS Nitra prejednávalo pod zn. 11 Nc 3735/03-6.

Následne bola vec odstúpená na OS – Šaľa. Okresný Súd v Šali však vyjadril nesúhlas s postúpením veci vedenej na tomto súde sp.zn. 8C 74/04, 8C 205/04 Preto o nesúhlase OS-Šala rozhodol Krajský súd v Nitre a uznesením zo dňa 30.4.2004 zn. 5 Nc C 11/04-18 rozhodol, že nesúhlas OS Šaľa je dôvodný a príslušným súdom je OS- Nitra. Na OS – Nitra sa návrh prejednával pod zn. 15C 194/03 a 18C 184/04-25.

Následne sa vec odstúpila na Okresný Súd v Galante kde sa prejednáva pod zn. SA 8C 205/04-51

Keďže od podania návrhu – prvého dňa 25.11.2002 a druhého takého istého dňa 22.10.2003 prešlo už 5 rokov a zatiaľ nebolo vo veci spravené ani len jedno jediné verejné/hlavné pojednávanie, sťažovateľ podal sťažnosť predsedovi Okresného súdu v Galante sťažnosť na prieťahy v konaní.

Odpoveďou zo dňa 11.12.2007 spr. 1523/2007 predsedníčka OS-Galanta oznámila sťažovateľovi, že žiadne prieťahy v konaní nevidí.“

Sťažovateľ je toho názoru, že „Zoberúc do úvahy celú dĺžku konania pričom doposiaľ nebola vec právoplatne ukončená a to, že ja som sa o prieťahy ničím nepričinil, tak jednoznačne došlo k porušeniu čl. 6 ods. 1 Dohovoru, a z týchto dôvodov aj namietam porušenie svojho práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru“.

Opierajúc sa o uvedení argumentáciu, sťažovateľ navrhuje ústavnému súdu, aby vo veci takto rozhodol:

„Okresný súd Galanta v konaní vedenom pod sp. zn. SA-8C 205/2004 pomalým konaním /postupom porušil právo P. L., bytom Ž. okr. N. – t.č. v ÚVTOS v I. na spravodlivý súdny proces zaručený v čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Porušovateľ práva je povinný zaplatiť sťažovateľovi spravodlivé zadosťučinenie vo výške 200 000,-Sk z titulu nemajetkovej ujmy, trovy právneho zastúpenia a trovy konania, to všetko do 30 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

V závere sťažnosti požiadal sťažovateľ o ustanovenie právneho zástupcu pre konanie pred ústavným súdom, čo odôvodňuje svojimi majetkovými a zárobkovými pomermi.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (v tomto prípade sťažnosti) podľa § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

V zmysle judikatúry ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mal preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom

zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd považuje za potrebné v prvom rade uviesť, že z obsahového hľadiska sťažnosť charakterizuje jej nekvalifikovanosť a z toho vyplývajúce nedostatky z hľadiska jednoznačného označenia namietaných základných práv. Sťažovateľ v petite sťažnosti označil ako porušené právo „*právo na spravodlivý súdny proces zaručený čl. 6 ods. 1 Dohovoru*“, v odôvodnení svojej sťažnosti sa však výslovne zmieňuje o priet'ahoch v predmetnom súdnom konaní. Ústavný súd tento nedostatok sťažnosti preklenul prostredníctvom jej odôvodnenia, z ktorého vyvodil ako určujúcu námietku porušenia práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Otázku existencie zbytočných priet'ahov v konaní, a tým aj porušenia práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru skúma ústavný súd vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu podľa právnej a faktickej zložitosti veci, podľa správania účastníka konania a podľa spôsobu, akým v konaní postupoval súd (napr. III. ÚS 252/05).

Ústavný súd preskúmal spisový materiál týkajúci sa prerokúvanej veci a zistil, že vo vzťahu k predmetu konania, ktorým je žaloba o ochranu osobnosti, nemožno danú vec hodnotiť po právnej stránke ako zložitú, v rámci predmetného konania dosiaľ okresný súd nezačal s vykonávaním dokazovania (ktoré v podstate závisí od výsledkov vedených súvisiacich trestných konaní), nemožno preto v tomto prípade hodnotiť skutkovú zložitosť veci.

V správaní sťažovateľa ústavný súd nezistil skutočnosti, ktoré by mali za následok spomalenie postupu konania, sťažovateľ bol v konaní aktívny a na výzvy súdu reagoval v primeraných lehotách. Nemožno však opomenúť skutočnosť, že sťažovateľ podal okresnému súdu 16. apríla 2008 podanie označené ako „*úprava žalobného návrhu*“, v ktorom adresuje okresnému súdu nové skutočnosti, ktoré bude musieť okresný súd pri prerokúvaní veci v rámci dokazovania preveriť, čo sa v konečnom dôsledku premietne na predĺžení doterajšieho konania.

Podľa zistení ústavného súdu po postúpení veci okresnému súdu pri prerokovávaní a rozhodovaní o žalobe sťažovateľa v predmetnom konaní, resp. pri vykonávaní s nimi súvisiacich úkonov postupoval tento plynulo bez zbytočných prietáhov.

Uznesením okresného súdu z 3. mája 2006 bolo predmetné konanie prerušené z dôvodu podľa ustanovenia § 109 ods. 2 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku (prebiehajúce trestné konania vedené proti osobe sťažovateľa, v ktorom sa riešili otázky významné pre rozhodnutie o žalobe sťažovateľa). Prerušenie konania, kým nedôjde k odpadnutiu prekážky postupom predvídaným zákonom, znamená, že sa nemôžu v prerušenom konaní vykonávať žiadne procesné úkony smerujúce k odstráneniu právnej neistoty účastníkov (účastníka). Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nečinnosť súdu v dôsledku existencie zákonnej prekážky jeho postupu, tak ako to je v danom prípade, neposudzuje ako zbytočné prietahy v súdnom konaní (napr. II. ÚS 3/00, I. ÚS 78/02, III. ÚS 42/02).

Z uvedených dôvodov posúdil ústavný súd sťažnosť sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol a ďalšími súvisiacimi návrhmi sťažovateľa sa už ďalej nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 1. júla 2008